

martin motloch

FOSILIE

© MARTIN MOTLOCH

FOSILIE

Člověk se jako FOSÍLIE nerodí. Musí se k ní klopotně dožít přes jankovité mládí i nástrahy středního věku. Je to makačka. Ale už jsem téměř tam. V cíli. Stávám se FOSÍLÍ. Já i moje žena, přátelé i spolužáci. Vrstevníci, které jsem potkal i ty, co vůbec neznám. Vychládající oharek nenaplněných přání. Mnoho času už nám nezbyvá.

Takřka nenápadně, aniž bychom to postřehli, jsme se dostali do věku, kdy začínáme vyhořívat. Jako to palivo. Ještě ale doutnáme. Patříme k jasně rozpoznatelné "Fossils Generation".

Už se s námi nepočítá. Nejsme tím správným segmentem trhu, cílovou skupinou reklam. Nesplňujeme vstupní hodnoty zlatého kultu mládí.

Leda snad pro pohřební službu.

Chybí nám ten drajv na branku, co si žádá současná společnost.

Nedaří se mi udržovat za každou cenu pozitivní imidž a tvářit se hepy, jako nějakej magor!

Proč taky?

Prostě mám smůlu. Narodil jsem se takřikajíc dřívávejc.

Promiňte!

Potřeboval bych oddychovej stop tajm.

Ale nikdo mi ho nedá. Je to v kelu. Co bych vám k tomu tak ještě řekl?

Vzpomínám si, když jsem si prvně uvědomil startovní čáru stáří jako pojmu. Nemyslím tím vráscitého staříčka z básničky Dědova mísa. To ne!

Bylo mi asi dvanáct a při bůhví jaké příležitosti jsem zaznamenal zjištění, že mému otci je 39 let! Velmi mě to tehdy zaskočilo. Můj otec byl podle mého tehdejšího úsudku svým věkem starý člověk. Bylo mu už 39 let!

Tenkrát jsem si řekl: "Až mě bude jednou tolik, budu nejspíš mrtvej!"

Už dávno nejsem ve věku, jako tenkrát můj táta. A i když kůže na slunci zvráskněla a v zádech to po ránu setsakra zabolí (o ostatních příznacích se taktně nezmíním) - přesto mi připadá, že ty oči, které pozorují svět, jsou stále stejné:

Jako když poprvé uviděly moře.

Když zahlédly skrytou křivku dívčích ňader.

Když mohly být pod noční klenbou plnou hvězd.

Pokaždé, když byly "oslepeny" krásou či poznáním. Když jim bylo dopřáno pozorovat svět kolem sebe.

Ten věk (39) v mých (12) letech, se pro mne tehdy stal synonymem prehistorie, dobou lovců mamutů... času někdy na počátku stvoření světa.

Jak je všechno relativní, řekl by fyzik.

Jsou to ale paradoxy, zaráčkoval by na půl úst dramatik.

Nedávno mi někdo vyprávěl, že zaslechl své syny (13 a 11 let), jak se baví o jedné hudební skupině. Té, co jsme poslouchali, když nám bylo kolem dvaceti, když jsme byli ještě mladí. Ne nejmladší, aby jste rozuměli - MLADÍ!

"...a kdo to je?"

"Náci YES.To prej poslouchali naši..."

"YES? To neznám! Někej pravěk...ne?"

TAK TO JE!

Pro ty náctiletý jsme už fosílie - zkameněliny. Naše vzpomínky a názory náleží do druhohor.Jsme postaveni po bok dinosaurům a trilobitům.Patříme stejně jako oni pravěku a čeká se, kdy vyhyneme.Jsme hůlkoplazy,děčka,alieni a ichtylové.Jsme doun a dočista vyautovaný.

Ještě ale doutnáme...

ONI A ONA

HEDA

Heda seděla v teple bytu se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima. Relaxovala. Venku se převalovaly mraky. Kdysi byla schopna rozeznat jejich tvary. A jejich krásu. Ale to už je pryč. Teď to pro ni byly už jenom mraky. Podzimní nebo letní, všechno jedno. Lidé se za zdi tohoto domu hádají o maličkosti a nějak zapomněli na podstatné věci - lásku.

Heda v životě moc lásky nepoznala. Bůhví, čím to bylo, když ještě na hnojárně začala s tím mladým asistentem. Dělal jí to dobře, že se o ní zajímá ženatý chlap.

Zdvihlo jí to sebevědomí.

Moc ho tehdy neměla. Vyrůstala v stavařské rodině. Táta důlní inženýr. A snad dobře, protože v dětství cestovali z místa na místo. Podle toho, kde bylo potřeba hasit nějaký problém s vrtáním do země. Jako dítě poznala Krušnohoří, věže příbramských dolů i Paskov u Ostravy. Ten jenom krátce. Její sestra stále stonala. Pak se usadili nedaleko hlavního města.

Uvědomila si, že mimo sportovního instruktora, který ji připravil o panenství na jednom lyžařském kursu, to byli samí ženatí chlapy. A kdovi, jestli i ten mladej neměl doma čekající maminku v jináči.

Na vejšce jí to dělalo dobře. Nebyla třídní hvězdou, kolem které se spolužačky o přestávce sesypaly a štěbetaly své dívčí důležitosti. Spíš naopak. Ale vědělo se o ní, že má nějaké techtle mechtle s jedním z učitelského sboru. To jí přidávalo na zvláštní důležitosti, i když je dotyčný pedagog přímo neučil.

Některé holky o ní po straně říkaly, že je blbá. Některé ji záviděly. Byly to většinou ty, co neměly vůbec nikoho. A ani naději, že se něco v blízké době změní.

A tak šel její život. Od ženatého k ženatému.

Čekání na zavolání, jestli se na hodinku zastaví, aby zhltnul pár obložených chlebiček a v posteli její garsonky si udělal dobře od přetlaku hormonů.

Když začala mluvit o dítěti, většinou byla odezva jednoznačná:

".Neblázni Hedo... přece je nám hezky takhle."

S podivnou pravidelností se pak zanedlouho její dočasní partneři vraceli natrvalo zpět do náruče svých rodin, ke svým ženám, které jim nerozuměly a k dětem, ke kterým předtím neměli ten správný vztah, ale nyní vás najednou potřebovali jako otce.

A Heda nenápadně stárla. Život jí začal jako písek protékat mezi prsty. Z práce do práce. Občas na víno s kamarádkami, co se pak vracely v náladě domů, rozevřít kolena a dočkat se privilegované rozkoše vdaných žen.

Biologické hodiny tikaly. Netikaly... ten budík v ní výstražně řinčel. Začal zvonit jak šílenec toho podzimu, co jí táhlo na čtyřcítku. Co se její bejvalej, ženatý přítel vrátil ke své ženě, protože chuděra začala bláznit. Protože by mu to jeho děti neodpustili, že se kvůli němu máma zcvokla.

Protože, když je vám čtyřicet, tak odcházíte jedině za dvacítkou.

Přece neutečete za nějakou stejně starou rachejtí!

Když nic nerestituovala!

Přece nejste vůl!

Toho podzimu se potkala s Karlem.

Urazila si podpatek u boty. Stalo se jí to na jedné výstavě, kam se zašla vlastně náhodou schovat před deštěm. Bylo tam pár návštěvníků a ona těm výtvorům příliš nerozuměla. Jak se rozhlížela kolem, nějak špatně šlápla a zlomila si kousek boty. Důležitý kousek. Protože jinak kulháte.

Ten muž se začal tiše smát, jak se tam točila na místě, rudá až ke kořínkům svých odbarevených vlasů. Nechtěl věřit, že není součástí nějakého výtvarného happeningu dotyčného umělce. Něco jako skrytá kamera. Prý docela originální!

Nakonec jí pajdavou odvezl domů. Auto měl zaparkované ve vedlejší ulici. A její telefon si napsal levou rukou na papírovou kartičku. Vypadalo to, že si při tom úkonu zlomí ruku.

"Jé, vy jste levák?" zeptala se.

"Jo. To vadí? To je nějaká vada?" reagoval docela překvapeně.

"Né...ale ne. Jen se to často nevidí. Vypadá to tak divně," snažila se dostat rozhovor do původní příjemné roviny. Ale bylo důležité, že dialog fungoval.

"Levá patří ďáblu," naznačil poněkud temně.

Heda se zarazila.

"Promiňte, nechtěl jsem vás vyděsit. To říkal Michelangelo," vyhrknul, aby se uklidnila.

"Ten malíř?"

"Ten malíř a sochař," dodal.

Doma telefon neměla, tak mu dala číslo k nim do kanceláře. Tenkrát mobily byla velká vzácnost. Fungovaly pouze ve velkých městech. Nosily se přes rameno i s taškou a vážily nejmíň čtyři kila. Možná o něco víc.

Zavolal jí za tři dny a zeptal se, jestli by šla na večeři. Uvidíme, řekla si. Když to k tomu nebude, alespoň se navečeřím, ušetřím za paštiku. Ale v hlavě ji začalo blikat vzdálené světýlko. Ještě nevěděla, jestli je to výstražný majáček (že NIC) nebo naváděcí světlo (že MOŽNÁ ANO).

Bé je správně. A zbytek už asi domyslíte...

POUZE
UKÁZKA

V tzv.lite verzi
publikace neobsahuje
všechny texty
ani obrázky
obsažených v knize.

Druhý den mi přišel mail.

Byl krátký a všechno vysvětloval. Musel narychlo odcestovat. Moc práce. Proč bych nevěřila?

Zaklonila jsem se v kancelářský židli. Přemýšlela jsem, jak by se asi tvářil Karel, kdyby o mém malém tajemství věděl. Nebyla jsem mu přece nevěrná. A ani jsem o tom neuvažovala.

OPRAVDU?

No, se svým vždycky těžce vydobytým orgasmem asi OPRAVDU!

Karel byl pracant. Karel byl poctivá, dřevěná bárka v přístavu. Nevzbuzovala závist. Byla už otlučená, ošoupaná věkem a místy do ní teklo. Ale já i náš syn jsme v ní s jistotou přepluli na druhou stranu zálivu.

Ty blikající zprávičky z Francie byla tajemná jachta, pohupující se daleko od břehu. Všechno nabízela. Slibovala čarokrásné zážitky, nevšední vybavení, sedačky z pravé gazelí kůže. Malou ledničku s vychlazeným šampaňským i krevety Shrimps with Wasabi s ostrou pastou a plátky citrónu na stříbrném tácku.

Snila jsem. O to vlastně šlo. Bylo mě přes padesát, na nohou se objevily uzlinky křečových žil a občas jsem počítala výplatu. Ale mohla jsem snít.

Bylo slunečno a mě přišlo líto, že v oknech nemáme muškáty

Někdy na jaře Hedu ta myšlenka napadla poprvé. To se vlastně takhle nedá říci, protože o tom mluvili s Karlem už před několika měsíci. Udělat si výlet. Na pár dnů. Ne se vyvalit na pláž k moři, ale někam do evropské metropole, za památkami a uměním. Za atmosférou nového poznání. Město pro zamilované. I pro starší zamilované!

OPRAVDU?

Město, jakým byla Paříž.

Heda rezolutně potlačila myšlenku, že by do Francie jela kvůli Robertovi.

(No, ty si snad zešílela, okřikla se v duchu.)

Ale ten nápad se jí usídlil v hlavě, zavrtal se jako blbý klíště do kůže, infikoval její myšlenky celý den. Celý týden. Tak dlouho trvalo, než se odhodlala o tom promluvit. Nechala to na páteční večer. Ale už ty dny předtím poctivě šmejdila internetem po nabídkách cestovek.

Odezva byla překvapivě kladná. Tak klidný průběh toho večera ani nečekala. Karel byl pro a Jakub vyloženě nadšený. Uvidí Monu Lisu a všechny ty místa, o kterých se vyprávělo v nějakém dobrodružném filmu. To bude něco. Večer si otevřeli lahvinku vína (ani nevadilo, že nebylo francouzské) a začali plánovat.

Odněkud vyhrabala starého průvodce a Jakub se těšil, že si udělá cestovatelský deník. Konečně mohla veřejně zasednout k internetu a vytisknout zajímavé (PŘEDEM PŘIPRAVENÉ) nabídky.

Město nad Seinou, město snů a francouzského šarmu, francouzského milování.

Snad proto jí ani nepřekvapilo, když se toho pozdního večera ve tmě ložnice k ní obrátil Karel a začal jí lehce masírovat bradavky. I když původně neměla na erotické hrátky chuť, ucítila lehké mravenčení, které postupovalo dolů tělem k jejím nataženým nohám.

POUZE
UKÁZKA

V tzv.lite verzi
publikace neobsahuje
všechny texty
ani obrázky
obsažených v knize.

Možná vás napadne myšlenka, že by mohlo být zajímavé vědět, co například dělaly některé postavy tohoto příběhu v tu kterou, konkrétní dobu. Víte, být filmařem, tak bych to měl jednoduché. Použil bych aktivní střih. Ale nebudu vám to zbytečně vysvětlovat. Jednoduše si představte, že sedíte v polstrovaných sedačkách v kině a režisér vám servíruje události v časové ose. Dole na plátně se objeví titulek vtahující vás do děje. A celý to bude snímáno na černo-bílý materiál Eastman Kodak. Prostě klasika.

Kvůli prokreslení hloubky obrazu bude použita kamera ARRICAM 35mm.

ČAS: 9.48 SEČ

Vladimír se chtěl otočit. Ve zpětném zrcátku totiž zahlédl místo dcery jejich dalmatinku. Katka si na okamžik rozeplula pás, aby dosáhla na vitamínové tyčinky v postraní kapse dveří, které Betyně vzala na cestu.

Tomas sundal ruku z řadicí páky a položil jí Tereze na otevřenou dlaň. Lehký stisk. Dívka se mu s plachým úsměvem zpod tmavých brýlí Ray-Ban zadívala do očí. "Těšil jsem se na tebe," řekl.

Soňa sklapla knížku a přemýšlela, jestli má teď vstát, a ze své tašky v autobusové přihrádce nad hlavou si vzít láhev s ochucenou minerálkou. Vyschlo jí v krku a potřebovala se napít.

Alena rozevřela svoji peněženku. Z levé přihrádky vytáhla čtvereček malé, vybledlé fotky. Byla na ní ONA s opáleným, nakrátko ostříhaným mužem. Zavřela oči a ten malý obrázek obrátila v prstech rubem vzhůru. Nemusela se dívat. Věděla, že je tam drobným písmem napsáno: Karel a Já.

Karel se podíval stranou na syna, který se v digitálním fotoaparátu pokoušel nastavit menší rozlišení pro formát JPEG. Heda seděla vedle něj. Dotýkala se ho kolenem.

Vilma zůstala překvapeně stát uprostřed kuchyně před starými nástěnnými hodinami, které se právě s cvaknutím zastavily. Uvnitř letitého přístroje náhle prasklo ocelové pero...

POUZE
UKÁZKA

V tzv.lite verzi
publikace neobsahuje
všechny texty
ani obrázky
obsažených v knize.

Booket.cz

projekt elektronického nakladatelství
nejen pro výtvarné publikace

Dopřejte svému
tabletů či chytrému telefonu
NĚCO VÝJMEČNÉHO!